

af deres Lønninger og af at bringe Lønningerne op til det, som de i Virkeligheden burde være i Forhold til Embedsmændenes Stilling. Og det forekommer mig, at naar denne Forventning ikke kan fyldestgøres gennem Tilendebringelsen af Revisionen af Lønningsloven, da er det ikke mere end billigt, at der i alt Fald ydes Embedsmændene Noget gennem en midlertidig Lov om Lønningsforbedring. Jeg tror altsaa ikke, at der paa nogen Maade er nogen Uoverensstemmelse mellem, at man ikke fra Regjeringens Side har villet gjøre gjældende, at der endnu i dette Dieblit var en Dyrktidstilstand tilstede, og det, at Regjeringen ikke desto mindre begjærer en midlertidig Lønningshjælp til Embedsmændene. Jeg tror ikke, at der er nogen Uoverensstemmelse mellem disse to Standpunkter. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) udtalte, at det ikke havde været erkjendt fra dette Thing's Side, at Lønningerne i det Hele vare utilstrækkelige, da skal jeg give det ærede Medlem fuldstændig Ret. Det er netop en saadan Erkjendelse, man ventet paa igjennem Behandlingen af Lønningslovene; men om end denne Erkjendelse endnu ikke har faaet et Udtryk i dette Thing, turde det dog vel hænde, at Erkjendelsen er tilstede hos Flertallet af Thingets Medlemmer, ligesaa vist som den er tilstede hos et stort Tal udenfor dette Thing. Det samme ærede Medlem udtalte i Forbigaaende, en passant, at der i ethvert Tilfælde ikke kunde være Tale om at give Lønningsstillæg op igjennem alle Klasser af Embedsmænd. Jeg vil dog erindre om, at man ikke i Fortiden har anset dette for at være saa aldeles absurd. Jeg vil dog erindre om, at de af Rigsdagen vedtagne Lønningsforbedringslove af 1856, 1857, 1858, 1859 og 1860 ikke kjende nogen Maximalgrænse; efter disse ydes Forbedringen til alle Embedsmænd. Det var først i Loven af 19de Februar 1861, den vedvarende Lov om Sædtillæg, at der blev indsat en Maximalgrænse, men som dog var ret moderat, idet Tillæget først standsede ved 8,000 Kr. Monarkiets Embedsmænd sit jo ogsaa igjennem en lignende Række Love Lønningsforbedring, kun med den Forskjel, at Rigsraadslovene gave Lønningsforbedringen for to Mar ad Gangen, medens Rigsdagslovene kun gave den for et Mar; men alle disse Lønningsforbedringslove, vedtagne af Rigsraadet i 1856, 1858, 1860 og 1862, indeholdt aldeles ikke nogen Maximalgrænse, den indtraadte først meget kort, før de endelige Lønningslove bleve vedtagne. Jeg vil altsaa gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der i alt Fald ikke efter Fortidens Betragtning har været noget saa aldeles Uafurdt i, at en Lønningsforbedring omfattede Andre end blot de allerlavest Lønnede, det har været erkjendt, at en Lønningsforbedring godt kunde gives alle Lønningsklasser igjennem.

Winther: Efter de Udtalelser, der ere komne fra de ledende Mænd her i Thinget, skal jeg ikke opholde Forsamlingen med nogen videre indgribende Kritik af dette Lovforslag. Jeg antager, at det vilde være spildt Ueilighed, thi man kan jo gjøre Regning paa, at der vil komme til at foreligge en Betænkning, hvori der vil være angivet, hvilke de egentlige Stridspunkter ere. Det skal jeg altsaa slet ikke indlade mig paa, men jeg har en særlig Anledning til at gjøre to Bemærkninger, som jeg derfor vil tillade mig at fremsætte ganske kort. Den ene er den, at naar den Erkjendelse ikke er trængt igjennem her i Thinget, at Embedsmændenes Lønning er utilstrækkelig, da kan man ikke negte, at dette for en stor Del skyldes Regjeringen, og det ikke blot den nuværende Regjering. Fra den Tid af, da vi fik vor Forsatning, har der fra Folkethingets Side været remsat Fordring om, at den civile Administration i det Hele skulde underkastes et Gjemmesyn, der mulig kunde føre til en Indskrænkning af Embedsmændenes Antal, og hvis dette kunde blive Resultatet, var der Beredvillighed til at lønne Embedsmændene saaledes, at der ikke kunde være mindste Grund til Klage fra deres Side. Men hvorledes er det gaaet med Hensyn dertil? Jeg erindrer endnu fra længst forvundne Tider, at der fremkom et Forslag i denne Retning, jeg tror, det var fra det ærede Medlem for Middelfart (B. Christensen), i alt Fald tror jeg, han var Hovedmanden dengang, men det førte ikke til Noget. Der har her i Rigsdagen i en ikke fjern Fortid været fremsat Forslag om Nedsættelse af en parlamentarisk Kommission til at undersøge denne Sag, men det blev forhindret derved, at en Minister, som tillige var Medlem af Folkethinget, ved sin Stemme forhindrede, at Forslaget gik igjennem. Der har engang senere været fremsat Forslag i samme Retning, men det var paa en uheldig Tid, og det førte ikke til Noget. Nu er det min Overbevisning, at Regjeringerne altsaa med Sandhed maa siges at have lagt Hindring iveien for, at et Grundlag for en saadan Erkjendelse kunde komme tilstede som den, den ærede Minister ønsker skulde trænge igjennem. Desuagtet mener jeg ikke, hvad det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) sagde. Det forekom mig nemlig, at han sagde, at Ministeriet burde sørge for, at der ved en parlamentarisk Kommission kom til at ske Undersøgelser; men det er jo Thingets egen Sag at foranstalte dette. Men jeg kan tænke mig, at det maaste enten var en Fortalelse af det ærede Medlem eller ogsaa, at hans Bemærkninger refererede sig til en Betragtning af, hvem den Kommission bestod af, som havde gennemgaaet Lønningslovene, før de nu bleve os forelagte til Revision. Var der i den eneste Mand fra noget af Thingene, i alt Fald nogen, som ikke var Embedsmænd? Det tror jeg ikke. Altsaa har Re-